

گروتسک جاری

عموما در فیلم های تارانتینو نگاه گروتسک موج می زند یعنی خشن ترین یا ترسناک ترین موقعیت ها به صورت مضحک نمایش داده می شوند مثلا اگر سری از بدنی جدا شود خون تا چند ثانیه مانند فواره به آسمان می پاشد، و یا به عنوان مثال در بیل رابکش در آخر آن سکانس خونین پسر بچه ای که شمشیر به دست دارد شمشیرش توسط عروس تکه تکه می شود و مانند بچه ها تنبیه می شود، یا «اورن ایشی» در آخر نبرد با ضربه ی شمشیر پوست سرش جدا و چهره ی مضحکی از او نمایان می شود و یا «پای می» که در طول فیلم کاراکتر آگاه و واقف به شرایط از او ترسیم شده به راحتی توسط «ال درایور» مسموم می شود و... نکته آن جاست که در سینمای پست مدرن همواره این نگاه ابسورد و هیچ انگارانه جریان دارد انگار این اندیشه ی شوخ نگاه به هستی، اشارتی است که هیچ چیز به خودی خود دارای اهمیت نیست و همه چیز هیاهویی است برای هیچ.

